

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

02 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Oleg Popovici în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, în cauza penală în privința lui

***Tăbureanu Dumitru XXXXX**, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 19.09.2017 până la 18.05.2018;

Instanța de apel de la 08.06.2018 până la 22.01.2019;

Instanța de recurs de la 19.07.2019 până la 02.10.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 18 mai 2018, Dumitru Tăbureanu a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 11 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 3 ani.

Acțiunea civilă depusă de către partea vătămată Victoria Stegari a fost admisă integral cu încasarea de la inculpat în contul părții vătămate a prejudiciului material în sumă de 276 290 lei.

S-a dispus încasarea de la inculpat în contul părții vătămate a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 10 000 lei.

A fost admisă solicitarea procurorului și încasată de la inculpat în contul statului suma de 43 200 lei, cheltuieli suportate în legătură cu procedura de extrădare a acestuia.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, inculpatul Dumitru Tăbureanu, în luna iulie a anului 2015, acționând intenționat, cu scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin abuz de încredere, aflându-se în

Penitenciarul nr. 5 din or. Cahul, unde executa pedeapsa cu închisoare, invocând pretextul necesității unor mijloace financiare pentru a facilita eliberarea sa din detenție, prin intermediul rețelelor de socializare a făcut cunoștință cu cet. Victoria Stegari și obținând încrederea ei, i-a solicitat să-i transmită suma de 4 500 euro prin intermediul altor persoane. Astfel, în circumstanțele indicate, Dumitru Tăbureanu a primit și însușit ilicit de la Victoria Stegari suma indicată de bani la 28.08.2015, în timp pe str. Trandafirilor, mun. Chișinău.

Tot el, Dumitru Tăbureanu, în continuarea acțiunilor sale infracționale, în luna septembrie a anului 2015, aflându-se în Penitenciarul nr. 5 din Cahul unde executa pedeapsa cu închisoare, invocând pretextul necesității unor mijloace financiare pentru stingerea unor datorii față de alte persoane deținute în penitenciar, prin intermediul rețelelor de socializare a contactat-o pe cet. Victoria Stegari și abuzând de încrederea ei i-a mai solicitat suma de 6 500 euro prin intermediul altor persoane, și astfel a însușit ilicit suma respectivă de bani de la partea vătămată la 15.09.2015, în timp ce se aflau pe bd. Decebal, 23, mun. Chișinău.

Tot el, Dumitru Tăbureanu, în continuarea acțiunilor sale infracționale, a mai contactat-o pe cet. Victoria Stegari și abuzând de încrederea ei, i-a solicitat să-i transmită suma de 1 500 euro prin intermediul altor persoane, și astfel a însușit ilicit suma respectivă de bani de la partea vătămată la 30.09.2015 în timp ce se aflau pe bd. Grigore Vieru, mun. Chișinău.

Prin acțiunile prejudiciabile ale lui Dumitru Tăbureanu, părții vătămate Victoria Stegari i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă de 12 500 Euro, echivalentul a 276 290 lei, care constituie proporții deosebit de mari.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Dragoș Chetraru în numele părții vătămate Victoria Stegari, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea în aceasta parte a unei noi hotărâri prin care lui Dumitru Tăbureanu să-i fie stabilită în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, sancțiunea sub formă de închisoare pe un termen de 15 ani, încasarea din contul inculpatului în folosul părții vătămate a cheltuielilor de asistență juridică în instanța de apel în suma de 7 400 lei.

În argumentarea apelului declarat, avocatul Dragoș Chetraru a invocat că, pedeapsa penală aplicată este prea blândă, or, instanța de fond în partea individualizării pedepsei nu a apreciat ca circumstanță agravantă faptul că inculpatul anterior a fost tras la răspunderea penală.

De asemenea, apărătorul a menționat că, instanța de fond urma să ia în calcul circumstanțele agravante stipulate în art. 77 alin. (1) lit. b) Cod penal „provocarea

prin infracțiune a unor urmări grave” și lit. n) al aceluiași articol „săvârșirea infracțiunii cu folosirea încrederii acordate”.

3.1. De asemenea, împotriva sentinței a declarat apel și avocatul Oleg Popovici în numele inculpatului Dumitru Tăbureanu, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecare cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În argumentarea apelului depus, avocatul Popovici Oleg a invocat că, sentința de condamnare este neîntemeiată, or, instanța urma să ia în calcul faptul că între părți este un raport juridic civil, mai mult, inculpatul s-a obligat să îi întoarcă banii împrumutați, fapt demonstrat de mai mulți martori.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, apelurile declarate de către avocatul Dragoș Chetraru în numele părții vătămate Victoria Stegari și avocatul Oleg Popovici în numele inculpatului Dumitru Tăbureanu au fost respinse ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a conchis că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a comis anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, în pofida faptului că, inculpatul nu a recunoscut vina, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate se confirmă prin următoarea sistemă de probe analizate și apreciate de instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, cum ar fi: *declarațiile părții vătămate Stegari Victoria, declarațiile martorilor Ștefan Văcărescu, Ion Văcărescu; procesul-verbal de consemnare a plângerii verbale din 29 ianuarie 2016 (f.d. 11, vol. I); descifrările convorbirilor telefonice dintre inculpat și partea vătămată Victoria Stegari (f.d. 26-35, vol. I); procesul-verbal de ridicare din 01.09.2017 (f.d. 155, vol. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din data de 08.09.2019 (f.d. 157-168, vol. I).*

Verificând argumentele invocate în apelul declarat de către avocatul Dragoș Chetraru în numele părții vătămate Victoria Stegari și de către avocatul Oleg Popovici în numele inculpatului Dumitru Tăbureanu, instanța de apel a conchis că, acestea sunt nefondate fiind combătute de probele anexate și circumstanțele stabilite

în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Instanța de apel a respins ca neîntemeiată solicitarea avocatului Oleg Popovici cu privire la achitarea inculpatului Tăbureanu Dumitru din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii de escrocherie, or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Astfel, instanța de apel a menționat că, declarațiile inculpatului precum că dânsul nu a comis fapta infracțională imputată, nu a avut intenția de a abuza de încrederea părții vătămate, banii solicitați au fost cu titlu de împrumut, nu corespund adevărului și sunt date de către inculpat în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru fapta comisă, deoarece ele se combat de întreaga sistemă de probe analizate mai sus, și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și care integral demonstrează vina lui în comiterea infracțiunii imputate.

În acest context urmează a fi reținută ca plauzibilă concluzia primei instanțe potrivit căreia, inculpatul fiind audiat la faza de urmărire penală a dat declarații contradictorii, or, inițial acesta a declarat că nu o cunoaște pe Victoria Stegari și nicio sumă de bani nu a luat de la ea, iar ulterior declară că *„a făcut cunoștință cu Victoria Stegari încă în anul 2015 când era în detenție în Penitenciarul 5 Cahul [...]. intenționau să creeze relații familiale. [...] a apelat la V. Stegari cu rugămintea de a-l ajuta să facă rost de suma de 4 600 Euro”*.

De asemenea, instanța de apel a respins ca neîntemeiată solicitarea avocatului Oleg Popovici privind achitarea inculpatului din motiv că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii, iar relațiile dintre inculpat și partea vătămată au un caracter civil, părțile fiind în calitate de împrumutător și împrumutat, or, această solicitare este îndreptată spre ameliorarea situației inculpatului. Având în vedere că ultimul sub diferite pretexte a dobândit sume de bani de la partea vătămată pe care s-a angajat să le restituie, însă s-a eschivat de la restituirea sumelor, abuzând de încrederea părții vătămate.

Mai mult decât atât, potrivit declarațiilor părții vătămate Victoria Stegari *„(...)Dumitru Tăbureanu a menționat că sumele împrumutate vor fi restituite după ieșirea la libertate, în luna octombrie 2015, i se va transmite suma de 20 000 euro, de la Moscova. Dumitru Tăbureanu îi menționa de fiecare dată că în luna octombrie 2015, vor fi transmiși banii în sumă de 20 000 euro, careva sume de bani nu i-au fost restituite(...)”*.

Astfel, instanța de apel a menționat că din acțiunile menționate mai sus reiese că, inculpatul a abuzat de încrederea părții vătămate, necomunicându-i starea de fapt a lucrurilor, iar partea vătămată a rămas fără sumele de bani transmise.

Totodată, instanța de apel a respins argumentul apărării precum că, acesta urma să restituie banii la reangajare, or, partea apărării nu a prezentat înscrisuri ce ar confirma existența companiei germane „Auwi”, faptul angajării inculpatului la respectiva companie și al salariului în mărimea menționată de ultimul. Mai mult, în perioada următoare eliberării acestuia din arest, inculpatul nu a întreprins careva tentative de a-i restitui banii părții vătămate. Din contra, cercetând descifrarea convorbirilor dintre inculpat și partea vătămată (f.d 26-35, 161-168), rezultă clar intenția lui Dumitru Tăbureanu de a se eschiva de la restituirea banilor, fapt confirmat prin discuțiile ulterioare în care acesta o evita pe Victoria Stegari prin diferite metode, schimbându-și atitudinea față de ultima și anume: nu-i răspundea la apeluri și mesaje, mai mult, în ianuarie 2016, partea vătămată a primit mesaj că nr. de mobil deja nu-i mai aparține lui Dumitru Tăbureanu. Acest fapt fiind confirmat și prin declarațiile părții vătămate, potrivit cărora, „(...) în aprilie 2017, după un an și jumătate după pornirea dosarului, D. Tabureanu a contactat-o de pe un număr german pe Whatsapp și a cerut rechizitele bancare pentru a restitui suma parțial cu anumite condiții și anume că îi va întoarce suma de 10 000 de euro până la judecată cu condiția să spună că nu este el persoana dată, adică că nu el a luat bani de la ea, iar a doua jumătate de 10 000 euro - părinții lui le vor întoarce părinților ei după judecată”.

De asemenea, instanța de apel la argumentele apărării precum că, în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii imputate a subliniat că, între inculpat și Victoria Stegari a existat o relație specială, bazată pe încrederea și afecțiune, astfel se confirmă realizarea acțiunii adiacente sub forma abuzului de încredere.

Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat. Alături de alte circumstanțe, intenția ce privire la sustragere este demonstrată prin: *situația financiară precară extrem de neprielnică a persoanei care își asumă angajamentul la momentul încheierii tranzacției; lipsa de fundamentare economică și caracterul irealizabil al angajamentului asumat; lipsa unei activități aducătoare de beneficii, îndreptate spre încasarea mijloacelor bănești necesare onorării angajamentului etc.* După cum a fost constatat inculpatul nu deținea mijloace financiare care ar fi dus la onorarea angajamentului și restituirea sumelor dobândite de la partea vătămată.

Mai mult, inculpatul a conștientizat perfect imposibilitatea de a restitui suma de 12 500 Euro, reieșind din faptul că acesta era deținut în Penitenciarul 5 Cahul, necunoscând cu exactitate momentul eliberării din instituția de detenție, în acest

sens, inculpatul a menționat că nu dispunea de surse legale de venit la momentul primirii banilor de la partea vătămată.

Instanța de apel a menționat că, limita între un raport juridic civil și o escrocherie este latura subiectivă, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna-credință a părților, iar în cazul escrocheriei, prin abuz de încredere și înșelăciune. Totodată, delimitarea escrocheriei de încălcarea normelor de drept civil trebuie făcută luându-se în considerație două aspecte de maximă importanță: 1) atitudinea făptuitorului de faptul transmiterii lui a bunurilor; 2) prezența disponibilității efective a făptuitorului de a-și executa angajamentele. Lipsa intenției infracționale la momentul intrării în raporturi juridice civile nu presupune excluderea trecerii pe parcurs a raporturilor civile în sfera penalului, cu toate că în speța dată intenția inculpatului Dumitru Tăbureanu în comiterea infracțiunii de escrocherie se prefigurează încă în momentul când inculpatul a însușit sub diferite pretexte sumele de bani de la partea vătămată. De fiecare dată banii au fost transmiși la solicitările inculpatului, care erau urmate de necesități de reîntoarcere a datoriei altor deținuți din penitenciar, necesități de achitare a avocatului. După primirea sumelor bănești inculpatul invoca părții vătămate diferite motive de justificare pentru a nu restitui banii, inculpatul neavând disponibilitatea de a restitui banii. Inculpatul nu avea nici o activitate ce ar asigura un venit financiar, mijloacele bănești obținute au fost folosite în alte scopuri decât cele comunicate părții vătămate la moment și a lipsit orice efort din partea inculpatului de a restitui, în mod real sumele bănești.

Aceste aspecte și comportamentul inculpatului indică prezența scopului de cupiditate la momentul primirii banilor de la partea vătămată.

De asemenea, instanța de apel a reținut ca plauzibilă concluzia primei instanțe potrivit căreia, probele colectate și coroborate confirmă că Dumitru Tăbureanu a obținut ilicit banii de la Victoria Stegari prin abuz de încredere, ducând-o în eroare și anume prin crearea unei false reprezentări a realității. Promisiunile de natură personală făcute de inculpat au pus amprenta încrederii în această relație, iar inculpatul a exploatat-o cu rea voință pentru a-și realiza scopul său, însușindu-i banii. Partea vătămată a fost dusă în eroare, având o reprezentare greșită a situației. Toate aceste acțiuni au avut scopul de a realiza interesele personale, obținând banii. Infracțiunea s-a consumat odată cu transmiterea banilor, Dumitru Tăbureanu obținând posibilitatea reală de a se folosi și a dispune de aceștia după bunul său plac.

Verificând ansamblul de probe ce au fost administrate în conformitate cu prevederile de codului de procedură penală, instanța de apel a conchis că nu au fost

depistate încălcări de procedură, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpatului.

Cu referire la individualizarea pedepsei penale aplicate inculpatului, instanța de apel a conchis că, instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Conform art. 16 Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Dumitru Tăbureanu, se atribuie la categoria infracțiunilor deosebit de grave.

Astfel, instanța de apel a constatat că, instanța de fond corect a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii care face parte din categoria celor deosebit de grave, de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, de forma vinovăției - intenția, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, precum și efectul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane, care va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova sunt apărute, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Totodată, instanța de apel a susținut că, instanța de fond întemeiat a admis integral acțiunea civilă a părții vătămate Victoria Stegari și a dispus încasarea de la inculpatul Dumitru Tăbureanu în contul părții vătămate a prejudiciului material în sumă de 276 290 lei și încasarea de la inculpatul Dumitru Tăbureanu în contul părții vătămate a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 10 000 lei.

Cu referire la solicitarea avocatului Dragoș Chetraru de încasare din contul inculpatului a cheltuielilor de asistență juridică suportate de către partea vătămată Victoria Stegari în cuantum de 7 400 lei, instanța de apel a respins-o ca fiind neîntemeiată, or, la materialele cauzei lipsește confirmarea achitării de către partea vătămată a sumei solicitate, din aceste considerente nu poate fi stabilit cu certitudine faptul că, partea vătămată a suportat cheltuieli în sumă de 7 400 lei pentru serviciile juridice acordate de către avocat.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Oleg Popovici în numele inculpatului, prin care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, solicită casarea hotărârilor anterioare, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei decizii prin care ultimul să fie achitat de sub învinuirea

înaintată din motiv că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii imputate.

În motivarea cerințelor, apărătorul susține că, prin Legea nr. 179 in 26 iulie 2018, în vigoare din 17 august 2018, au fost operate modificări ale art. 190 Cod penal, astfel, în acest sens procurorul urma să modifice învinuirea și înaintarea unei noi învinuiri care să conțină indicii calificativi prevăzuți la art. 190 alin. (5) Cod penal al legii noi.

Astfel, avocatul menționează că sintagma „prin abuz de încredere” a fost exclusă în redacția nouă a prevederilor art. 190 Cod penal, însă învinuirea inculpatului a fost bazată pe această sintagmă.

Mai mult, apărătorul subliniază că, instanța de apel prin hotărârea pronunțată și-a depășit atribuțiile prevăzute de lege, adică și-a însușit calitatea de acuzator, totodată a depășit limitele judecării, deoarece și-a motivat decizia în afara limitelor învinuirii formulate prin rechizitoriu, încălcând prevederile art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia avocatului Dragoș Chetraru în numele lui Victoria Stegari expusă în referință, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or, în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de către recurent.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Astfel, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

Colegiul penal atestă că din conținutul cererii de recurs se deduc temeiurile prevăzute de pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, având în vedere că apărătorul critică vinovăția inculpatului, considerând că instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, solicitând ca inculpatul să fie achitat de sub învinuirea imputată.

Analizând motivele indicate în textul recursului, Colegiul penal sesizează că, de fapt, recurentul contestă modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele inferioare, considerând că acestea sunt insuficiente și nu dovedesc cu certitudine că faptele incriminate în actul de învinuire a fost comis de către Dumitru Tăbureanu.

La acest capitol, instanța de recurs subliniază că, procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, care a fost deja statuată de către instanța de apel, de competența căreia este stabilirea stării de fapt. Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească devenită definitivă.

Această concluzie se desprinde din prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care prin temeiurile enumerate în pct. 1)-16) oferă dreptul de casare numai dacă se constată o eroare de drept.

Aprecierea probelor ca temei de recurs nu se specifică în norma vizată, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar constitui temei de casare a unei hotărâri de condamnare.

Cu referire la alegațiile apărării precum că, instanța a admis o eroare gravă de fapt, Colegiul penal în această ordine de idei specifică că, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat soluția cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Însă, verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de către recurent, Colegiul penal le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate și că, la caz, nu a fost comisă nicio gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții.

Sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Astfel, Colegiul penal conchide că, din materialele cauzei rezultă că sentința primei instanțe prin care a fost constatată vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, a fost atacată cu apeluri declarate de către avocatul Dragoș Chetraru în numele părții vătămate Victoria Stegari și avocatul Oleg Popovici în numele inculpatului.

Colegiul penal atrage atenția asupra apelului declarat de către avocatul Oleg Popovici în numele inculpatului, deoarece acesta vine cu recurs ordinar la această etapă și menționează că recurentul la etapa apelului a susținut că între inculpat și partea vătămată este un raport civil, iar la etapa recursului vine cu alte alegații, și anume că, procurorul urma să modifice învinuirea în temeiul Legii nr. 179 din 26 iulie 2018, în acest sens Colegiul penal menționează că, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Cu referire la alegațiile apărătorului precum că, instanța de apel prin hotărârea pronunțată și-a depășit atribuțiile prevăzute de lege, adică și-a însușit calitatea de acuzator, totodată a depășit limitele judecării, deoarece și-a motivat decizia în afara limitelor învinuirii formulate prin rechizitoriu, încălcând prevederile art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul penal subliniază în primul rând că, la această etapă nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, or, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

De asemenea, instanța de recurs ordinar consideră că alegațiile avocatului menționate de sus sunt declarații subiective, nefiind bazate pe careva probe și argumente întemeiate.

Astfel, Colegiul penal analizând materialele cauzei în raport cu decizia contestată conchide că, decizia recurată a fost motivată plenar și consecvent în baza materialelor cauzei prin prisma legislației pertinente.

Mai mult, Colegiul penal lărgit susține că, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare corespunzătoare rigorilor și exigențelor cuprinse în art. 6 CEDO.

Motivarea deciziei indică concret concluzia instanței de apel și susține soluția condamnării inculpatului Dumitru Tăbureanu fapt reflectat clar în dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019.

Astfel, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii procesual penale, ea fiind legală, argumentată și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Oleg Popovici în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, în cauza penală în privința lui *Tăbureanu Dumitru XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la *01 noiembrie 2019*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan